

hos Husmændene selv til at deltage i disse Rejser er vokset, og jeg mener, der er Grund til at imødekomme denne Trang derved, at Bevillingen forhøjes. Det samme gælder med Hensyn til Forhøjelsen af Bevillingen til de korte Kurser, hvorom der kan siges akkurat det samme, idet jeg tror, at det maa erkendes, at disse Bevillinger, i de faa Aar vi have haft dem, have været af overordentlig stor Betydning til at sprede større Oplysning ude paa Landet hos de mindre Jordbrugere. Naar jeg endvidere i Bemærkningerne til det første Forslag, jeg har omtalt, har udtalt Ønsket om at faa nedsat et Udvalg, bestaaende af Repræsentanter for Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, for at overveje, om der ikke kunde komme et bedre og større Samarbejde i Gang med Hensyn til Administrationen af disse Bevillinger, saa er dette ikke sket, fordi jeg tror, at der er Grund til at klage over den hidtidige Administration fra Landboforeningernes Side, men mit Ønske i denne Henseende er grundet i, at Husmændene adskillige Gange have udtalt Ønsket om, at noget saadant maatte ske, og jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at Landboforeningerne se saaledes paa denne Sag. For øvrigt finder der jo et Samarbejde Sted ikke saa ganske faa Steder omkring i Landet paa dette Omraade, og jeg tror, at Tiden er kommen til, at dette Samarbejde kan antage mere faste Former. Dette er Grunden til, at jeg har udtalt Ønsket om Nedsættelse af et saadant Udvalg. Det ærede Medlem vil altsaa se, at disse Forslag fra min Side slet ikke ere fremsatte for at tage Hensyn til ham og hans Meningsfæller eller for at vise Imødekommen overfor dem, det har jeg slet ikke tænkt paa, og jeg vil sige til det ærede Medlem, at selv om han var født paa Grønland og havde levet al sin Tid paa Grønland, saa vilde min Stilling til disse Sager have været akkurat den samme, som den nu er.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale de for øvrigt ikke mange Spørgsmaal, der ere rettede til mig under den tidligere Forhandling. Jeg behøver dertil kun at lægge Beslag paa det høje Tings Tid i nogle faa Minutter.

Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen) rettede det Spørgsmaal til mig, om der kunde ventes Forslag til en Forbedring af Skovarbejdernes Stilling. Det ærede Medlem bemærkede, at det at fastsætte en bestemt

Minimumsdagløn for Skovarbejdere ikke ret vel lod sig gøre, og deri har det ærede Medlem Ret. Forholdene ere saa forskellige. Landet over, at jeg ikke tror, at det vilde være forsvarligt at fastsætte en bestemt Minimumsdagløn; jeg tror, det er rigtigst her at blive staaende ved den nuværende Ordning, hvorefter det er Skovrideren, der fastsætter Daglønnen under Hensyntagen til de stedlige Forhold. Men deraf følger selvfølgelig ingenlunde, at der ikke paa andre Omraader kan gøres noget for at forbedre de faste Skovarbejderses Stilling, og der er da navnlig et Omraade, som for øvrigt ogsaa tidligere har været omtalt her i Tinget, og det er det, at disse Arbejdere, naar Alderdommen hindrer dem i at udføre deres Arbejde i samme Omfang som tidligere, fik en noget større Understøttelse, end der hidtil er udredet dem. For at imødekomme dette efter min Mening rimelige og berettigede Krav foreslog jeg i Fjor, at Bevillingen til Understøttelserne blev forhøjet fra godt 10,000 Kr. til 15,000 Kr. Derved blev jeg i Stand til noget at rette paa dette mindre heldige Forhold, nemlig at Understøttelserne hidtil havde været meget smaa. Ved den Anmærkning, der nu er opført paa § 18 saavel som paa adskillige andre Paragraffer her paa Forslaget, bliver jeg jo, saafremt den vedtages, i Stand til endnu yderligere at forhøje disse Understøttelser. Men der er ogsaa andre Punkter, jeg har haft Opmærksomheden henvendt paa; det er vistnok fuldt ud forsvarligt og rigtigt at overveje, om man ikke kunde sikre Skovarbejderne en noget større økonomisk Betyggelse i Tilfælde af Arbejdsudygtighed paa Grund af Sygdom eller Ulykkestilfælde under deres Arbejde. Endvidere tror jeg, det bør overvejes, om der ikke kunde ydes de Arbejdere, som have langt til Arbejdsstedet, nogen Godtgørelse, Vandrepeng, eller hvad man nu vil kalde det, for den Tid, de tilbringe med at passere Vejen til Arbejdsstedet, for saa vidt det altsaa er en længere Strækning. Endvidere er der jo et Spørgsmaal, der tidligere har været omtalt her i Tinget, nemlig Spørgsmaalet om Erstatning til Arbejdere for Slid paa deres Værktøj. For at overveje disse Spørgsmaal har jeg i Løbet af Sommeren opfordret de tre Overførstere til at indhente Oplysninger hos samtlige Statsskovridere omkring i Landet, og jeg har derefter anmodet de tre Overførstere og de tre ældste Skovridere om at træde sammen for at bearbejde og undersøge de Oplysninger, der ere blevne indhentede. Jeg